

løsning og dermed blive en trussel for resten af regionen og måske endda resten af verden.

Ved at uddanne og opstille hjemlige brigader de pågældende steder vil regeringerne kunne bevare magten til at sætte dagsordenen, så den ikke sættes af kriminelle bander og lignende. Samtidig vil man lokalt kunne håndtere konflikter, og dermed kan man nøjes med at sætte lokale soldater og kræfter ind på at løse konflikterne. Havde man f.eks. et antal afrikanske brigader den dag i dag, der kunne operere i hele Afrika med et godt og solidt mandat, så ville kontinentet selv kunne klare langt de fleste udfordringer. Lokalbefolkningen er nok også mere positivt indstillet over for, at det er nogle – om jeg så må sige – af deres egne, der kommer og siger: Nu skal I opføre jer ordentligt.

Derfor er det vigtigt at bruge fredstid på at opbygge og bruge fredstid på at stabilisere de steder, hvor vi kan se at der ulmer en vis uro.

NATO skal også kunne andet end at slå hårdt. NATO skal kunne andet end bruge rå militær-magt. Det er jo typisk det, vi fokuserer på, når vi taler om NATO, nemlig at NATO er i stand til og kan slå hårdt ned. Det skal NATO blive ved med at kunne, men NATO skal også kunne andet og mere. For militær magt er helt afgørende, men det skal gå hånd i hånd med en civil indsats og civil genopbygning, således at landet eller regionen igen kan blive selvkvørende, og således at demokratisk valgte regeringer bestemmer over landet eller regionen.

Der bliver rødt lys nu, og derfor skal jeg hoppe ned til det sidste og blot afslutningsvis sige, at jeg også ønsker at benytte lejligheden her til at sende en varm tak til de danske soldater, som yder deres bidrag, ikke mindst i Afghanistan. Det er en fantastisk indsats, og der er ikke noget at sige til, at de bliver betegnet som verdens bedste soldater.

Kl. 15:51

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til den konservative ordfører. Så er det hr. Niels Helveg Petersen som ordfører for Det Radikale Venstre.

Kl. 15:51

(Ordfører)

Niels Helveg Petersen (RV):

Som flere talere har fremhævet, falder NATO's hidtidige 60-årige historie ligesom i to hovedperioder: De første 40 år var præget af den kolde krig, af Europas skarpe opdeling, af accelererende og farligt våbenkapløb, hvor øst og vest søgte militær balance med hinanden, men på et stadig

højere niveau, og præget også af meget begrænsede kontakter mellem lande og personer i Europa på det personlige plan, på det økonomiske plan og på det kulturelle plan – en trist periode sådan set i Europas historie.

De sidste 20 år ser anderledes ud. Efter Sovjetunionens sammenbrud, kommunismens sammenbrud og Warszawapagtens sammenbrud blev opgaven for NATO meget hurtigt en anden og meget konstruktiv. NATO blev meget hurtigt et instrument til at hele sårene efter den kolde krig. Den skarpe opdeling havde skabt to Europaer; nu gjaldt det om at slå bro over den gamle delingslinje, og her viste NATO sig meget hurtigt at være et smidigt og utrolig godt instrument. Partnerskab for fred blev introduceret, som betød, at man med enkelte af de nye demokratier og NATO kunne udarbejde samarbejdsplaner på det forsvarsmæssige og det sikkerhedsmæssige område og øge den politiske dialog.

Det banede alt sammen vejen for udvidelsen, som har været og er en stor fordel for det europæiske. Den betyder, at mennesker i Central- og Østeuropa nu kan leve meget mere sikkert, end de har kunnet før, og udvikle deres samfund, som de selv ønsker det. Og så skal vi jo ikke glemme, at udvidelsen er en kolossal fordel for Danmark. For første gang vel i sin historie som selvstændigt kongerige er Danmark i dag i den situation, at vi ikke er truet territorielt fra nogen side. Det er det, som revisionen af vores forsvar bygger på – at der ikke er territoriale trusler imod Danmark og for første gang i vores historie.

Det kunne man tale længe om, det skal jeg undlade, jeg vil prøve at se frem på nogle af hovedopgaverne. For det første er en hovedopgave selvfølgelig fortsat at udvikle det transatlantiske samarbejde. Vi skal i de kommende år jo ikke mindst udvikle samarbejdet mellem NATO og EU. De to store vestlige samarbejdsorganisationer, som nu næsten omfatter alle lande i Europa, har ligget i Bruxelles og ikke haft ret meget samarbejde med hinanden. Det skal udvikles. Samarbejdet og mulighederne herfor skulle blive bedre, når Frankrig nu genindtræder.

Vi må fortsat fastholde, at NATO kan udvides. Der er nye lande, der banker på, og det er vigtigt at holde fast ved det princip, at demokratiske lande i Europa selvfølgelig har ret til at vælge deres egne alliancer. Vi må udvikle samarbejdet med Rusland. Det er glædeligt, at den nye amerikanske præsident har taget fat på den